

ВЛАКЪ

Лети и пъе влака
къмъ слънчеви зари
отпъватъ коелата
окжпани въ искри.

Ни день, ни нощъ се спира,
а все лети напредъ —
далечъ отъ градоветъ
той носи милъ привѣтъ.

По своя пжтъ безкраенъ
презъ долини, поля
лети и пъе влака,
къмъ слънчева зря...

Ив. Канни ловъ

Изъ „ПРОЛѢТНИ МОТИВИ“

Ведри грѣйнали полетата
лѣхатъ пролѣтенъ привѣтъ,
вѣтрѣтъ люльи дѣрветата
прѣска бѣлиятъ имъ цвѣтъ.
Шушнатъ тихо гжсталацитъ
славей пѣсень въ тѣхъ реди,
бѣблятъ, пѣятъ и потоцитъ
— леятъ бисерни води.

Какъ те вика, маме нѣщо вѣнка,
смѣй се, радостно зове
и при тебѣ долита пѣсень звѣнка
— хоръ отъ птичи гласове.
Въ ширнитъ ливади некосени
блѣска ситната роса,
слънцето пилѣй лжи си знойни,
вѣй те пролѣтъта съ крила...

Ив. Канни ловъ

ЗДРАВЕНЪ СЪВЕТЪ

Книга вземешъ ли за прочитъ,
ти прелиствай и листата,
но помни, отъ днесъ нарочно:
„Не слюнчи прѣстѣтъ въ устата“!

На учебници, тетрадки,
ти прелиствай имъ листата,
но помни отъ днесъ нарочно:
„Не слюнчи прѣстѣтъ въ устата“

А поемешъ ли банкноти,
отброявай ги съ ржката,
но помни до край въ живота:
„Не слюнчи прѣстѣтъ въ устата“

Отъ зараза и отъ болестъ,
ей така съ чистотата,
ще запазишъ стойто здраве:
„Не слюнчи прѣстѣтъ въ устата“!

Чичо Любчо

На парада

Иванчо съ баща си
бѣше на парада.
Още отъ дома си
радостъ го облада.

Съ малкитъ очици
следѣше войскитъ,
стройнитъ войници,
ходѣтъ на конетъ.

Съ нѣжни си ржчици
той имъ ржкоплѣска,
— „ура“, като всички
вика колко иска.

Стари татко

прѣлъ се той, погледналь човѣка, па го
запиталь отъ далече:

— Какво правишъ тамъ бре?

— Броя звездитъ! — отвѣрналь хи-
треца.

— Ти ли си билъ, не можахъ да те
позная, е добре, ами защо ги броишъ!

— То си е моя работа!

— Кажи де, кажи! — примолил се
Петко.

— Ще ти кажа, ама да не обаждашъ
никому!

— Нито дума! — заклѣлъ се Жъл-
тичката!

— Царя дава едно кринче жълтици
който прочетъ звездитъ на небето! Ако

искашъ ела! Четиги ти, че азъ безъ очила
не виждамъ, пѣкъ съмъ ги забравиль
дома! Колкото вземемъ ще дѣлимъ!
Съгласенъ ли си? Азъ ще пазя коншни-
цата съ яйцата!

— Хубаво! — подскокналь отъ ра-
достъ Жълтичката. Качилъ се на мо-
гилата, дигналь глава и зачелъ. Чете и
не мига. По едно време огрѣло слънцето
и всичкитъ звезди угаснали до една.
Жълтичката позеленѣлъ отъ ядъ. Навелъ
глава. Позамислил се. Погледналь къмъ
пжтя и изтрѣпналь. На пжтя нѣмало ни-
то човѣка, нито кошницата. Чакъ сега
Жълтичката разбралъ цѣлата хитрина,

(Продължава на 6 стр.)